

РЕШЕНИЕ

№ 18143

гр. София, 13.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 15.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12094** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Х. Н. А., [дата на раждане], гражданка на Република Турция, чрез адв. Н. Р., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) № I./31.10.2025 г., издаден от А. З. – съветник, завеждащ консулско длъжностно лице в Консулската служба на Република България в ГК – И., по заявление на жалбоподателката с вх. № I. от 13.08.2025 г.
С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен. Твърди се, че административният акт е издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и при неспазване на изискванията за форма. Навеждат се доводи, че като основание за отказ е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, като е прието, че апликантът е декларирал неверни данни относно адреса на пребиваване, но тези изводи не се подкрепят от събраните по преписката доказателства. Поддържа се, че към заявлението са представени нотариално заверен договор за наем и декларация от собственика на имота, удостоверяващи осигурено жилище на територията на страната, поради което не е налице деклариране на неверни данни. Излагат се съображения, че административният орган е основал отказа си единствено на непълни сведения, получени при телефонен разговор със собственика на имота, без да извърши цялостна преценка на доказателствата и без да изясни всички релевантни факти, в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Твърди се още, че отказът е немотивиран, тъй като не съдържа достатъчно фактически основания, които да обосновават извод за наличие на неверни данни. Посочва се, че апликантът е кандидатствал за виза за дългосрочно пребиваване на

основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ като лице, придобило право на пенсия и разполагащо с достатъчно средства за издръжка, като за това са представени всички изискуеми документи. Моли се съдът да отмени обжалвания отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят – редовно призован – не се явява и не се представлява.

Ответникът – А. З., съветник, завеждащ консулско длъжностно лице в Консулската служба на Република България в ГК – И. – редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Административен съд – София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че на 13.08.2025 г. Х. Н. А., [дата на раждане], гражданка на Република Турция, е подала заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до ГК – И., Република Турция, на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ – чужди граждани, които са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната.

Към заявлението са приложени: копие от национален паспорт и свидетелство за съдимост на кандидата; извлечение от спестовна сметка на апликанта; договор за наем с нотариална заверка на подписите от 10.07.2025 г., сключен с Бахар Е. К. в качеството ѝ на наемодател и наемателите Х. Н. А. и О. А., с предмет: апартамент № 6, находящ се в [населено място], [улица], ет. 3, при наемна цена от 250 лв.; декларация с нотариална заверка на подписа от 10.07.2025 г. на Бахар Е. К. за предоставяне на посочения адрес за пребиваване на Х. Н. А.; удостоверение от Институтцията за социално осигуряване в Република Турция, удостоверяващо, че Х. Н. А. получава пенсия за старост, считано от 01.05.2018 г.; извлечение от регистъра на населението в Република Турция с информация относно родствени връзки и граждански статус на Х. Н. А..

На 31.10.2025 г. Х. Н. А. е получила отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Като правно основание в него е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, а от фактическа страна е отбелязано, че при проверка на адреса не е открито лице, като сградата, в която се намира жилището, е с контролиран достъп. Посочено е, че е проведен телефонен разговор с домакина, който е заявил, че отдава жилището под наем на далечни роднини на съпругата си, на които не знае имената, като след разговор с нея е посочил различни имена от тези на апликантката. Направен е извод за предоставени неверни данни относно адреса на пребиваване.

В кориците на делото е приложено писмо относно становището на Дирекция „Миграция“ – МВР (л. 66), с което се удостоверява, че е проведена съгласувателна процедура по подаденото заявление за виза и е изразено отрицателно становище, основано на данни за декларираните неверни данни относно адреса на пребиваване.

С жалба с вх. № 25ПР-4476/13.11.2025 г. по описа на МВНР - приемна жалбоподателката е оспорила отказа за издаване на виза.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – по аргумент от чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, подадена е в срок, от адресата на акта и срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК – относно компетентността на административния орган, спазването на установената форма, съответствието с процесуалните правила, материалноправната законосъобразност и съответствието с целта на закона.

Съгласно чл. 8 и чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ чужденец може да влезе на територията на Република България, ако притежава редовен документ за пътуване и виза, когато такава се изисква. Визите

се издават или се отказва издаването им от дипломатическите и консулските представителства на Република България. Редът и условията за издаване на визи са уредени в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г.). Съгласно чл. 27, ал. 6 от посочената наредба консулските длъжностни лица извършват проверка на представените данни и документи, като преди постановяване на решение по заявлението същото задължително се изпраща до Националния визов център за извършване на справки и консултиране чрез Визовата информационна система. Съгласно чл. 34, ал. 1 от наредбата виза не се издава, когато е налице някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ, като отказът се постановява във формуляр по образец (Приложение № 7), който следва да съдържа правното основание и мотивите за отказа.

В съответствие с разпоредбите на Наредбата и чл. 9е, ал. 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) исканията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ се изпращат чрез Дирекция „К. отношения“ на Министерството на външните работи за съгласуване със службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция „К. отношения“, въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците и на Държавна агенция „Национална сигурност“.

Условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи са регламентирани в Инструкция № Из-2593 от 3 ноември 2010 г. на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“. Съгласно чл. 1, т. 4 от инструкцията визите за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ подлежат на задължително съгласуване между Министерството на външните работи чрез Дирекция „К. отношения“, Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи и Държавна агенция „Национална сигурност“. Съгласуването се извършва по електронен път чрез Системата за визов контрол.

Съгласно уредената процедура регистрираните в консулските служби заявления за визи се изпращат чрез Системата за визов контрол до Дирекция „К. отношения“, която в срок до три работни дни ги препраща на Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи за съгласуване. Дирекция „Миграция“ извършва необходимите проверки с оглед миграционния контрол, като уведомява Държавна агенция „Национална сигурност“ с цел изготвяне на съвместно становище. След извършване на необходимите проверки и съгласуване между компетентните органи съвместното становище се предоставя на Дирекция „К. отношения“, въз основа на което консулското длъжностно лице постановява решение за издаване или отказ за издаване на виза.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, отказ за издаване, анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1 ЗЧРБ.

С т. 4 от Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим.

Със Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на генералния консул на Република България в И., Република Турция, А. З. – завеждащ консулската служба, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към Наредбата, а в негово отсъствие функциите му се изпълняват от А. Д.. С оглед подписването на оспорения отказ от А. З. съдът приема, че административният акт е издаден от компетентен орган.

От представената административна преписка се установява също, че преди постановяване на отказа е проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи и с Държавна агенция „Национална сигурност“, съгласно изискванията на чл. 30, ал. 2 от Наредбата.

В случая е налице отрицателно становище на директора на ОДМВР – П., обективирано в справка № 5386р-6900 от 24.09.2025 г., изготвена въз основа на докладна записка № 5386р-6722 от 16.09.2025 г. на служител в група „Миграция“ при ОДМВР – П.. Според докладната записка на 16.09.2025 г. служители на група „Миграция“ посетили заявения от кандидата адрес за пребиваване – [населено място], [улица], ет. 3, ап. 6, но не установили никого на място. Проведен бил телефонен разговор с лице на име Бахар, представена като домакин на имота, която заявила, че отдава апартамента под наем на турски граждани, които са далечни роднини на съпруга ѝ, но не знае имената им. След разговор със съпруга си тя посочила, че на адреса ще пребивават лица, различни от апликантката. Тези обстоятелства са квалифицирани като основание за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ – деклариране на неверни данни относно адреса на пребиваване

Отказът е постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила по смисъла на чл. 35 от Административнопроцесуалния кодекс, довели до неправилно приложение на материалния закон – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

Настоящият съдебен състав намира, че ответникът не е установил по несъмнен начин наличието на основанията за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ по отношение на Х. Н. А. – гражданка на Република Турция. Посочената правна норма предполага да са декларирани неверни данни или да са представени документи с невярно съдържание.

Декларирането или представянето на доказателства за осигурено жилище, когато основанията за искане на продължително пребиваване е това по чл. 24, ал. 1 ЗЧРБ, е въведено като задължително изискване с разпоредбата на чл. 29, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ, във връзка с чл. 14, ал. 1 от същия правилник, а за настоящия случай – чл. 14, ал. 1, т. 3. Тези разпоредби изискват чужденецът да представи доказателства за осигурено жилище, но не въвеждат изискване същият действително да пребивава в това жилище към момента на извършване на проверката.

Ответникът, съобразно мотивите на отказа, не е изложил съображения относно представените и изискуеми документи, включително относно договора за наем с нотариално заверени подписи на страните, с които да обоснове извод за липса на доказателствената му стойност. Позовавайки се единствено на данните от становището, административният орган формално е приел, че се касае за декларирани неверни данни, без да изложи самостоятелни мотиви в тази насока.

Освен това се установява несъответствие между фактите, изложени в докладната записка, и тези, възпроизведени в отказа. В докладната записка е посочено, че е проведен разговор с лице от женски пол – Бахар, която заявява, че имотът се отдава на далечни роднини на съпруга ѝ, докато в самия отказ се сочи, че разговорът е проведен с лице от мъжки пол, което твърди, че имотът се отдава на далечни роднини на съпругата му.

Не може да се направи извод, че Х. Н. А. е декларирала неверни данни или е представила документ с невярно съдържание.

В хода на административното производство органът е бил длъжен да се съобрази с разпоредбите на чл. 35 и чл. 170, ал. 1 от АПК, като е разполагал с процесуалната възможност да изиска обяснения от заявителя или да разпореди допълнителна проверка. В случая такива действия не са предприети. Следва да се има предвид, че при проверката е установено, че имотът се дава под наем на турски граждани, което съответства с договора за наем, както и с декларираното от жалбоподателката.

Поради изложеното съдът приема, че крайният извод на административния орган, че чуждата гражданка е декларирала неверни данни, не съответства на изискванията на чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ и чл. 29, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от същия правилник, относно представянето на доказателства за осигурено жилище.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. С оглед естеството на административния акт съдът не може да реши спора по същество, поради което на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да бъде върната на компетентния административен орган за ново произнасяне при съобразяване с дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението административният орган следва да извърши цялостна преценка на всички относими факти и обстоятелства, както и да обсъди поотделно и в тяхната съвкупност всички представени от жалбоподателката доказателства, съобразно приложимите разпоредби на ЗЧРБ и подзаконовите нормативни актове.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд - София град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. Н. А., [дата на раждане] , гражданка на Република Турция, отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) от 31.10.2025 г., издаден от А. З. – съветник, завеждащ консулско длъжностно лице в Консулската служба на Република България в Генералното консулство на Република България в И., по заявление с вх. № I. от 13.08.2025 г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявление № I. от 13.08.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), подадено от Х. Н. А., [дата на раждане] , гражданка на Република Турция, при съобразяване с тълкуването на закона, дадено в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: